

TERCER DIUMENGE D'ADVENT CICLE A

Ambient d'aquest diumenge

Estigueu contents! Alegrau-vos! Aquest és l'imperatiu que obre la celebració d'aquest tercer diumenge de l'Advent. L'antífona d'entrada *insisteix fortament: Viviu sempre contents, i el motiu és ben simple, el Senyor és a prop.* Ell ve i aquesta vegada la litúrgia desplaça un poc la seva espera; el goig de la vinguda gloriosa passa pel goig de celebrar la vinguda de Crist en la carn. Les dues esperes s'uneixen ja que amb la vinguda del Salvador s'inauguren els temps messiànics de la fi.

L'exultació profètica d'Isaïes, descrivint el regne de Déu, troba la seva realització en la resposta de Jesús a Joan Baptista: *els cecs hi veuen, el coixos caminen...* Lo que veia Isaïes de lluny s'acompleix avui, el regne esperat es vessa ara davant dels ulls dels deixebles de Joan. I així, cal entrar en el tema de la ferma paciència, preconitzada per Jaume, per veure finalment el desplegament, l'expansió del Regne.

Contradicció desconcertant, el Regne és allà, però encara és objecte de desig. Joan Baptista també està desconcertat; el messies que ell esperava havia d'arribar amb poder i vet aquí que és semblant als altres homes. Déu ha velat la seva glòria esclatant baix el mantell de la nostra humanitat. El Regne és entre nosaltres, però passa pel misteri de l'encarnació. Ni Isaïes, ni Joan Baptista, ni cap dels profetes havien previst açò!

Primera lectura: Isaïes 35, 1-6a. 10

Joia i llum travessen el text epifànic on tota la creació agafada per la glòria de Déu s'alegra per la salvació. El desert, la terra de la set, el país àrid es cobreixen de flors rebent de la glòria de Déu una fecunditat desconeguda. El profeta tranquil·litza el poble atemorit, esporuguit per les seves manifestacions: no ha sabut des de sempre que no es pot mirar Déu sense morir. Aquesta vegada la vinguda de Déu no serà terrible com al Sinaí, serà salvació per a tots, desbordament de joia, d'alegria sens fi. Cap tro ni cap llamp, sinó coixos que boten, muts que criden la seva felicitat, presoners que venen cridant la seva felicitat, plens de goig. Déu es deixa veure, comunica el seu esplendor a cadascun, aleshores dolor i llàgrimes se n'aniran perquè la tenebra no es pot mantenir dreta davant de la llum.

L'Església és aquell lloc obert on Déu manifesta la seva glòria, on sobre el rostre dels nostres germans desplega avui resplendeix la seva presència: *sigueu valents, no tingueu por! Aquí teniu el vostre Déu.*

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

Aquest text d'una gran bellesa i d'un poderós dinamisme, el LECTOR serà particularment atent a aquestes expressions:

D'alegria: *La terra eixuta i el desert estan de festa, d'alegria l'estepa floreix!*

De coratge: *enrobustiu les mans que es deixen caure, afermau els genolls que no s'aguanten.*

Digau als cors alarmats: sigueu valents, no tingueu por!

- als futurs que anuncien el capgirament total que es farà:

- llavors es desclouran els ulls dels cecs i les orelles dels sords s'obriran
- llavors el coix saltarà com un cérvol! I la llengua del mut cridarà de goig...
- Tornaran... entraran....
- Una alegria eterna coronarà els seus caps.
- Hi haurà festes i alegria
- Fugiran les penes i els gemecs .

A la Bona nova que és a l'origen d'aquest canvi
Aquí teniu el vostre Déu... és ell qui us ve a salvar.

Segona lectura: Jaume 5, 7-10

La paraula que ens ve de Jaume, ve com contrapunt de l'optimisme joiós d'Isaïes. vinguda del Senyor és certa, cal viure la nostra vida com el pagès pacient que coneix la monotonia de l'espera on no passa res.

La prova de la nostra paciència referent vinguda del Senyor, és la perseverança les nostres relacions fraternals: *no us queixeu els uns dels altres*. Açò reclama ferma voluntat i Jaume proposa l'exemple dels profetes com a model de resistència, d'aguant: ells van avançar en la fe sense defallir.

a
Si la

a la
en
una

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector posarà una atenció particular a aquestes fórmules repetitives:

- *tingueu paciència, germans...*
- *germans, no us queixeu...*
- *voleu, germans, un exemple de....*
- *mirau el pagès...*
- *prenent paciència...*
- *tingueu paciència ...*

Comentari a l'Evangelí: Mt. 11, 2-11

Jo no som digne, deia Joan Baptista al final del text de diumenge passat. Ell desapareixia, s'esborrava davant d'Aquell a qui ell anunciava. Avui, quan Crist ha començat la seva predicació del Regne dels cels, i anava per viles i pobles, l'Evangelí presenta Joan B. Immobilitzat al fons d'una presó. La veu que cridava ha deixat de fer-se sentir. Quan la Paraula s'ha fet sentir en el món, el profeta és reduït al silenci.

Així només li queda una pregunta a fer a Jesús, només la pot fer per mitjà d'intermediaris, deixebles seus, el que és simbòlicament significatiu.

Ets tu el qui ha de venir n'hem d'esperar un altre? Joan s'havia fet una imatge del Messies: la imatge un poc temible, portada per l'Antic Testament, d'un jutge fent la tria en el seu poble, cremant amb el seu foc tots els indignes pecadors. I vet aquí que, Jesús, sense alçar la veu, va justament al davant dels pecadors, dels pobres, dels exclosos, consolant, curant,

redreçant, cridant amb una sola paraula, amb un gest. Sa força és dolcesa, el seu poder és humilitat. El desfasament qüestiona Joan.

La resposta de Jesús és simple : La bona Nova es anunciada als pobres. Per Joan B. aquest missatge que resumeix la profecia tan coneguda d'Isaïes, no pot ser més clara i comprensible. Les obres fetes pel Crist són el signe de que l'era messiànica ha començat. Feliç, doncs, aquell que els sabrà reconèixer sobrepassant els prejudicis i els seus clixés.

Després de la partida dels enviats, Jesús fa l'elogi de Joan. És l'últim profeta anunciat per Malaquies, els missatger que prepara el camí. Ell està a la porta del Regne nou, el que fa d'ell el més gran dels homes, però té el lloc darrer, el més petit d'aquest regne. Aquesta paraula de Jesús, oposa dos temps de l'obra de Déu que no són concurrents, però mostren que l'acompliment de tota cosa transcendeix la preparació.